

தன் மரண விரும்பில் துவண்டு தள்ளாடியது,
தெய்வீக உயிர்த்தியாகம்! நீண்டு தொடரும்
சித்திரவதை! அவ்வதை தந்த வேதனையாற்
சோர்வுற்ற அப்பெலிவுகள், குஞ்சுகள் தன்னை
குற்றுயிராய் விட்டுவிடுமோ என்றஞ்சி
எழுந்து காற்றில் விரித்தது இறக்கைகளை;
காட்டுக்கத்தலுடன் தன் மார்பின்மேல் அடித்தது.
இறுதிப் பயணத்தின் சோகமிகு அவறல்
கேட்ட கடற்பறையெலாம் அரண்டோடி மறைந்தன.
கரையோரம், நேரம் போனதே தெரியாமல்
தனித்து விடப்பட்ட யாரோ ஒரு பயணி
மரணம் தன் முன்னே செல்வதையுணர்ந்து
இறுதிவணக்கத்தை இறைவனுக்குச் செலுத்தி நின்றான்! . . .

மே மாத இரவு (La Nuit de Mai) எனும் கவிதையிலிருந்து ஒரு பகுதியின் தமிழாக்கம்.

7

பெண் விடுதலை முழக்கம்
மோர்ப்பு சார்ந்த (George Sand) 1804 - 1876

7.1. இளமைத் துடிப்பு

பாரீஸ் நகரில் 1804ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர் மோர்ப்பு சார்ந்த. இவருடைய இயற்பெயர் ஓரோர் துய்பே (Aurore Dupin). உயர்கூடியைச் சேர்ந்த இவர் பதின்மூன்று வயதுவரை கிராமியச் சூழ்நிலையில் வளர்ந்தவர்; பின் பாரீஸ் நகர் வந்து அங்கு ஒரு கிறிஸ்துவ கன்னிமாடத்தில் மூன்று ஆண்டுகள் கழித்தார்; தம் பதினெட்டாவது வயதில் திருமணம் செய்துகொண்டார். எட்டு ஆண்டுகள் தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் ஓர் ஆண், ஒரு பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாயானார் துய்பே; பிறகு தம் கணவனை விட்டுப் பிரிந்தார். கணவர் இவரைத் துன்புறுத்தியதாகவோ, வேறு பெண்களுடன் தொடர்பு கொண்டதாகவோ தெரியவில்லை. சொத்துப் பிரச்சினையாக இருக்கலாம்; அல்லது

அறிவாற்றலில் கணவர் இவருக்கு ஈடானவராக இல்லை போலும். ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தின் நடைமுறைகளும் திருமண பந்தங்களும் சம்பிரதாயங்களும் பெண்கதந்திரத்தை ஒடுக்கி அடிமையாக்குகின்றன என்பது இவர்கொள்கை.

பூரண சுதந்திர விரும்பியான துய்பே தாம் விரும்பியபடி வாழத் தொடங்கினார். இவர் ஆண்உடைகள் உடுத்தி, சுருட்டுப் புகைத்து (சிகரெட் அன்று என்பதை கவனிக்க), குதிரைச் சவாரியில் ஊரில் வலம்வந்த சாகஸம் ஆணைக்குப் பெண் சரிநிகர் சமாளம் எனக் காட்டுவது போன்று இருந்தது. இவர் தமக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட புனைபெயர்கூட ஓர் ஆண்பெயர்தான். துய்பே எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் எனப் பலருடனும் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினார். கவிஞர் முய்சே (Musset) மற்றும் வேறு பலருடன் இவர் மேற்கொண்ட தீவிர காதல்வாழ்க்கையும், அவர்களுடன் இவர் சென்ற உல்லாசப் பயணங்களும் இவர் துணைச்சங்குக்கு எடுத்துக்காட்டு.

இவருடைய முதல் படைப்பான இந்தியானா (Indiana) என்ற நாவல் (1832) நல்ல வெற்றி கண்டது. அந்த ஊக்கத்தில் மேலும் இரண்டு நாவல்கள் தொடர்ந்து வந்தன: லெலியா (Lélia- 1833) மற்றும் மொப்ரா (Mauprat-1837): கடர்மிகு அறிவும், உணர்ச்சிமிகு உள்ளமும் கொண்ட பெண்கள் சாதாரண, ரஸனையற்ற ஆண்களை மணப்பதால் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை விவரிக்கும் பெண்ணியக் கருத்துகள் கொண்டவை இந்த நாவல்கள். பெண்உள்ளத்தின் எழுச்சிகளையும் ஆசாபாசங்களையும் அவற்றின் வெளிப்பாட்டுக்குத் தடைபோடும் சமுதாய சம்பிரதாயக் கட்டுப்பாடுகளையும் ஆண்களின் சுயநலப் போக்குகளையும் தம் எழுத்தால் சாடுகிறார் மோர்ப்பு சார்ந்த. (தம் கதாநாயகிக்கு இந்தியானா என்ற பெயரை ஏன் வைத்தார் என்று எண்ணி வியக்கத் தோன்றுகிறது) பெண்களுக்குப் பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தை மட்டுமன்றி உணர்ச்சி சுதந்திரத்தையும் வலியுறுத்துபவை இவருடைய எழுத்துகள்.

இந்தியானா எனும் நாவலின் முன்னுரையில் இவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நான் என்னுடைய உணர்ச்சி மேலிய சொந்த வாழ்க்கை முறையை நியாயப்படுத்தும் சுயநல நோக்கோடு இந்நாவலை எழுதவில்லை. அதை யாருக்கும் நியாயப்படுத்திக் காண்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாகக்கூட நான் ஒரு நாளும்கூட நினைத்ததில்லை. நடுநிலையோடு என் இந்தியானா நாவலைப் படிப்பவர் யாவரும், நான் இதை அறிவுபூர்வமான வாத்திற்காக எழுதவில்லை என்பதனையும், இன்று வரை திருமண விஷயத்திலும் குடும்பத்திலும் சமுதாயத்திலும் பெண்ணின் நிலையை வகுக்கும் சட்டதிட்டங்களின் அநீதியையும் காட்டுமிராண்டித்தனத்தையும் கண்டு பொங்கியெழுந்த நியாயமான ஆழமான என் உள்ளக்கிடக்கையின் வெளிப்பாடாகத்தான் எழுதியுள்ளேன் என்பதனையும் புரிந்துகொள்வார்கள். ஒரு சட்ட நூலை வடிவமைப்பது என் நோக்கம் அன்று; ஆனால் பரவலாக நிலைத்து-விட்ட மனப்போக்கினை எதிர்த்து நின்று போராடுவதுதான் என் குறிக்கோள். காரணம், இத்தகைய அநீதி மனப்பான்மைதான் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக்கட்டை. இதை மாற்றினால்தான் சமுதாய மாற்றம் ஏற்பட முடியும். இப்போராட்டம் கடுமையானது, நீண்டது என உணர்கிறேன். ஆனால் இதில் நான் முதல் பெண்மணியும் அல்ல; தனியொருத்தியும் அல்ல; கடைசிப் பெண்மணியும் அல்ல; இது ஒரு தொடர்கதை. என் இறுதி மூச்சு இருக்கும்வரை இந்த உன்னத இலட்சியத்திற்காகப் போராடுவேன்” . . .

“இது ஒரு சின்ன விஷயம் என்று எப்படி ஒதுக்கிவிடமுடியும்? மனித இனத்தின் சரிபாதியைப் பாதிக்கும் இப்பிரச்சினையைச் சிறியது என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? இது மானிட இனத்தின் மகிழ்ச்சியையே பாதிக்கும் விஷயம். காரணம், ஒரு பெண் துன்பப்பட்டால், அத்துன்பம் ஆணினத்தையும் துயரில் இழுத்துக்கொண்டு வந்து தள்ளிவிடும்.”

7.2. சமுதாய விழிப்பு

ஏராளமாக எழுதிக்குவித்தவர் மோர்ப்பு சார்ந்த, 1854இல் வெளிவந்த “என் வாழ்க்கைச் சரிதம்” (Histoire de ma vie) எனும் நூல் இருபது தொகுதிகளைக் கொண்டது. பல நாடகங்களும் எழுதியிருக்கிறார் மோர்ப்பு சார்ந்த.

1841-க்குப் பின் இவர் எழுதிய நூல்களில் சமுதாயப் பிரக்ஞை அதிகம் காணப்படுகிறது. விளைநிலப் பங்கீடு, பொருளாதார நிரவல், பிறப்புவுழி வந்த உயர்வு தாழ்வுகளை அகற்ற வேண்டிய அவசியம், மனிதர்களுக்கிடையே ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கரும் நீட்ட வேண்டிய மாணுடப்பண்பாடு ஆகியவற்றை வலியுறுத்துகிறார் சீர்த். அன்பின் வழியில் மாணுடத்தின் முன்னேற்றத்தில் இவருக்கு நம்பிக்கையுண்டு. தம் வாழ்வின் பிற்பகுதியில் இவர் தாராளமனத்துடன் ஏழை எளியவருக்குச் செய்த பண உதவிகள், நற்பணிகள், இவருக்கு "நல்ல பெரியம்மா" என்ற அடைமொழியுடன் சமூகத்தின் நன்றியுணர்வினையும் நற்பெயரையும் பெற்றுத் தந்தன. "ஒரு பாட்டி சொன்ன கதைகள்" (*Contes d'une grand' mère*) எனும் தொகுப்பில் சிறுவர்களுக்கு இனிய தேவதைக் கதைகளை இவர் எழுதியுள்ளார்.

"யதார்த்த இலக்கியம்" என்ற பெயரிலும் "கலைப்படைப்புகள்" என்ற பெயரிலும், கீழ்மையிலை வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டப்படுவதில் இவருக்கு உடன்பாடு இல்லை. இது பற்றி ஷோர்ப் சீர்தின் கருத்துகள் நம் கவனத்துக்கு இன்றும் உரியவை:

"தற்கால எழுத்தாளர்கள் சிலர், நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை உன்னிப்பாக கவனித்து, சமுதாயத்தில் காணப்படும் துயர்கள், ஏழ்மையினால் விளையும் கீழ்மைகள், சாக்கடை போன்ற அருவருக்கத்தக்க நிகழ்வுகளை அப்படியே படம் பிடித்து போல (நிறுமாகவே படம் பிடிக்கும் சினிமாக்கள் பின்னர் வரப்போகின்றன என்பதை வாசர்கள் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்) உள்ளது உள்ளபடி வருணித்திருக்கிறார்கள். இதுதான் கலையின் பணி என்றும், யதார்த்த வாழ்க்கையது உண்மை என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஏழ்மையினால் விளைந்த, இத்தனை விகாரமான கீழ்த்தரமான, குற்றம் புரியத்தூண்டும் செயல்களையெல்லாம், வருணிப்பதால் அவர்களுடைய குறிக்கோள் நிறைவேறுகிறதா? அவர்கள் விரும்புவது போலப் பாடம் புகட்டப் படுகிறதா? எதிர்பார்த்த பலன் விளைகிறதா? ..."

"கலையின் குறிக்கோள் நல்ல எண்ணங்களைத் தூண்டி அவற்றை வளர்ப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

உலகத்தில் காணப்படுபவை அனைத்தின்மேலும் ஒரு பரிவு இரக்கமும் உண்டாக்கி அவற்றின்மேல் அன்பு செலுத்தும் மனோபாவத்தை இக்கலை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். இதன் பொருட்டு, அசிங்கமாக இருப்பதைக் கூடச் சிறிது அழகுபடுத்திக் காண்பிப்பதில் தவறில்லை என்பது என் கருத்து. கலை என்பது யதார்த்தத்தை அப்படியே எடுத்து ஆராய்வதன்று. ஓர் ஆதர்ச உண்மையைத் தேடுவதான் அது. Goldsmith எனும் ஆங்கில எழுத்தாளர் எழுதிய *The Vicar of wakefield* எனும் நூல் (1766) Laclos எனும் ஃபிரெஞ்சு எழுத்தாளரின் *Liaisons Dangereuses* (1782)* எனும் நூலைவிட உயர்வானது, பலவகையில் மனத்துக்கு நன்மை பயப்பது என்று நான் நினைக்கிறேன்." (La Mare au diable எனும் நூலின் முன்னுரையிலிருந்து)

7.3. கிராமிய வனப்பு

தம் முப்பத்தைந்தாவது வயதுமுதல் தொடர்ந்து தம் கிராம பங்களாவில் வாழ்ந்த ஷோர்ப் சீர்திற்குச் சிறப்பாக ஃபிரெஞ்சு இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுத் தந்தவை அவருடைய கிராமியச் சூழ்நிலைக் கதைகள்தாம். *La mare au diable* (1846) பேய் வாழும் குளம் *La Petite fadette* (1849) சிறுமி ஃபதேத் அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவருக்கு இசையிலும் ஆர்வம் உண்டு. கிராமியக் காட்சி வருணனைகள், விவசாயிகளின் அன்றாட வாழ்க்கை, நாட்டுப் பாடல்கள் வழியே அவர்கள் தம் மனஉணர்ச்சிகளை மென்மையாகப் பரிமாறிக்கொள்ளும் நயம், வட்டாரவழக்குமொழியின் வளம் ஆகியவற்றைக் கையாண்டு ஃபிரெஞ்சு நாட்டுப்புற இலக்கியத்திற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறார் ஷோர்ப் சீர்த்.

ஃபிரெஞ்சுப் புனைவியல் இலக்கியத்தில் காதல் வயப்பட்ட ஆண்கள் மனநிலையையும் துயரினையும் பாடிய மயார்த்தீன், விஞ்ஞி, போன்ற கவிஞர்களுக்கு மறுபக்கமாக பெண்மனத்தின் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களைப் படிப்பவர் உள்ளத்தைத் தொடுமாறு எடுத்தியம்பிப் புகழ் பெற்றுத் திகழ்பவர் ஷோர்ப் சீர்த்.

* பிரஞ்சு இலக்கிய வரலாறு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு எனும் எழுது நூலின் 155ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்.